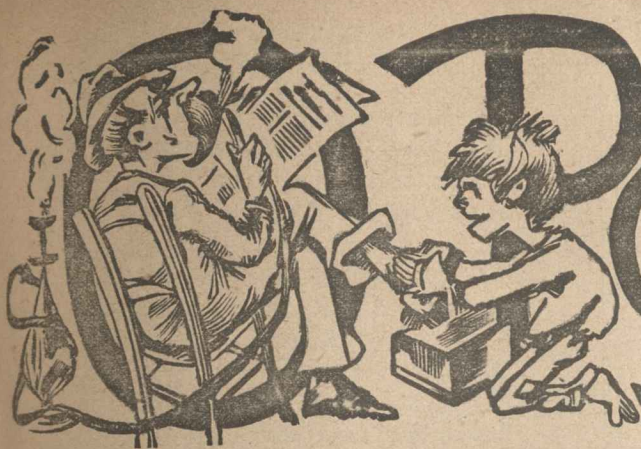

ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Χίλια δεκακόσα ὀγδοήγτα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θὰ μᾶς τρέξη.

Ἦρως τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κ' ἔστιν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
ἔστιν φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε ταφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραδέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνη ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δεκαπέντε τοῦ Φλεβάρη,
θὰ μᾶς ψήσουν τὸ τομάρι.

Ἐκατὸν ἑπτὰ μετροῦμε,
ἀλλὰ δὲν ὑποχωροῦμε.

Ὅλιγοὶ στίχοι χλιαροὶ
περὶ τοῦ δὲν ὑποχωρεῖ.

Τὴν τὸν πόλεμον κανένανς μιὰ στιγμή μὴν ἀμφιδάλλῃ
κ' ἂν ἄνοιξις σιμῶνῃ κι' ὁ καιρὸς δὲν καρτερῇ,
ὁ δὲ Δεληγιάννης ἐδεβαίωσε καὶ πάλι
εἰς τὴν βίαν τῆς Εὐρώπης οὐ δὲν ὑποχωρεῖ.
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ μπρὸς καὶ μὲ τὸ πίσω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

Κι' ἂν καμπόσοι ψευδολόγοι καὶ μαζέταις τοῦ διαβόλου
ἐκείνῳ πῶς ὁ λαὸς Θεωρῆς ὑποχωρεῖ,
εἰδ' ὅτι νὰ τρέχῃ καὶ ὅτ' ὁ δρόμον τοῦ Αἰόλου
καὶ εἰς τὰς διαδόσεις κάθε τόσο ν' ἀναιρῇ.
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ μπρὸς καὶ μὲ τὸ πίσω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

Τὴν Κυβέρνησιν τοῦ πρέπει ὁ καθένας νὰ πιστεῦῃ
καὶ γὰρ ἀλήθεια νὰ μὴ χάπτῃ κάθε λόγον τοῦ ἀέρα,
κ' ἂν ἀνέφελος εἰρήνην ἕως τώρα βασιλεύῃ,
ὅτι ὁ πόλεμος θὰ γίνῃ τέλος πάντων μιὰ ἡμέρα.
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ μπρὸς καὶ μὲ τὸ πίσω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

Πότε αὐθιγὸς συμπολίτης θὰ ριχθῇ τοῦ Δεληγιάννη,
ὁποῖος τὸν ῥωτίσῃ εἴτε φίλος εἴτ' ἐχθρὸς του,
ὁποῖος τὸν βεβαίονε πῶς τὸν πόλεμον θὰ κάνῃ
κ' ἂν εἰς τοὺς Φράγκους ὅλους μὲ τὰς λόγχας των ἐμπρός του;
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ μπρὸς καὶ μὲ τὸ πίσω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

Κι' ἂν τὸν στόλον δὲν ἀφήσουν νὰ ριφθῇ κατὰ Τουρκίας
κι' ἂν ἀμείλικτος ἡ Δύσις πρὸς τοὺς Ἕλληνας φανῇ,
τότε ὅλας προσκαλοῦμεν τῆς ξηρᾶς τὰς ἡλικίας
καὶ ὁ πόλεμος ἀρχίζει, ἀλλὰ πρέπ' ὑπομονή.
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ μπρὸς καὶ μὲ τὸ πίσω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

Μὰ καὶ τίποτ' ἂν δὲν γίνῃ δὲν μᾶς φθάνει δόξα τόση;
πότε ἄλλοτε ὁ Γλάδστον τὴν Ἑλλάδα παρεκάλει
τὴν ἰδέαν τοῦ πολέμου μιὰ γιὰ πάντα νὰ μουντζώσῃ
καὶ τ' ἀνίκητόν της ξίφος ἀπ' τὴ μέση της νὰ βγάλῃ;
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ μπρὸς καὶ μὲ τὸ πίσω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

Κατὰ ποίου ἄλλου ἔθνους ἐξεστράτευσεν ἡ Δύσις;
πότε ἐξάρωσε ὁ κόσμος ὅτ' ἡς φοβέταις τῶν Ἑλλήνων;
πότε ἄλλοτε μὲ τόσους θαυμασμοὺς καὶ διαχύσεις
γιὰ τῆς δόξαις μας ἔμιλουσαν στὸ Περσὺ καὶ στὸ Πακίνον;
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ μπρὸς καὶ μὲ τὸ πίσω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

Καὶ ἂν τίποτα δὲν γίνῃ τόση δόξα δὲν μᾶς φθάνει,
καὶ ὁ τρόμος τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κόσμου ἡ ἀντάρα;
Ἐοὺ μόνος, Θεωρῇ μου, εἰ μόνος, Δεληγιάννη,
τὰ κατὰφερες ὡς τώρα μιὰ χαρὰ καὶ εὐδ' τρομάραις.
Πότε μὲν ὑποχωροῦμε, πότε δὲν ὑποχωροῦμε,
μὲ τὸ μπρὸς καὶ μὲ τὸ πίσω τῆς Ἀπόκρηχαις περνοῦμε.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Τὴν Προφωνή Κυριακή μετὰ τὸ μεσημέρι
ἔσθ' ὅσονταγμα μαζεύτηκε ἀμέτρητο ἀσκέρι,
λαμπρὸν συλλαλητήριον πολεμικὸν νὰ κἀνῃ
ὡς ἕνα εἶδος ἀπειλῆς κατὰ τοῦ Δεληγιάννη.
Ἐδῶ κι' ἐκεῖ διέφοροι πολῖται συνωθοῦντο,
περὶ ἐπαναστάσεως πολλὰ διεθυλλοῦντο,
κι' ἐλέγετο πῶς μερικοὶ θὰ ἔλθουν κι' ὀπλισμένοι,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἴξευρε τί διάβολο συμβαίνει.
Ἀκούσας ταῦτα, Περικλῆ, μεγάλως ἐσυγχύσθη,
καὶ εἰς τὸ σπῆτι ἔτρεξα κι' ἀμέσως ἐξωπλίσθη,
καὶ δίχως ἡ κυρία μου καθέλου νὰ μὲ βλέπῃ,
τρυπὸν δὲρ Ἐγγλέζικα ρεβόλβερ μὲς ὅσῃν τσέπη,
συγχρόνως δέ, βρὲ Περικλῆ, ἀρπάξω καὶ μιὰ κἀμα,
κι' ἀρχίζω πρὸς τὸ Σύνταγμα νὰ τρέχω ἐν τῇ ἄμα·
ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ ἔφθασα εἰς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου,
ἐν ῥίγος μὲ κατέλαβε ἀνεξιγήτου τρόμου,
κι' ἐγύρισα ὅσθ' ὁ σπῆτι μου μὲ περικαίον βῆμα
καὶ τὸνα μου περὶ στροφὸν ἀφύην παρχρήμα,
καὶ ξαναθάβω, Περικλῆ, μονήχη μὲ τὸ ἔνα...
ἀλλὰ ἐνῶ ἐδίδεξα μὲ μάνη γο ρλωμένα,
ὥσάν κανένα ἔξαφνικὸ νὰ ἐπαθα μεγάλο,
γυρῶν πάλι σπῆτι μου κι' ἀφίω καὶ τὸ ἄλλο,
κι' ἐθόγηκα ἔξω, Περικλῆ, μὲ τὸ μαχαίρι μόνο,
ἀν καὶ μοῦ φαίνεται ἄναδρον μὲ κἀμα νὰ σκοτώνω·
λοιπὸν τραβοῦσα, Περικλῆ, ὅσθ' ὁ Σύνταγμα ἐπᾶνω,
μὰ πάλιν σκέψεις ἀρχισα δραματικὰς νὰ κἀνω.
Κι' ἐσκέφθην πῶς ὁ διέβολος ἔχει πολλὰ ποδάρια,
πῶς εἰμφορεῖ νὰ γίνωμε κι' ἐδῶ μαλλίτ' κουδάρια
καὶ νὰ συμβῇ ἀνέκυστον καὶ φρικαλέον δράμα,
καὶ τρέχω πάλι σπῆτι μου κι' ἀφίω καὶ τὴν κἀμα.
Καὶ οὕτω πῶς, βρὲ Περικλῆ, ἀφίσας τὸ μαχαίρι
καθὼς καὶ τὰ περιστροφὰ, ἐμπήχη μὲς ὅσθ' ἀσκέρι,
καὶ μὲ παλμοὺς ἐπρόσμενα κι' ἀνυπομονητικὰ
νὰ μᾶς δόθῃ τὸ σύνθημα διὰ τὴν ἀνταρσίαν.
Ἀλλ' ἄδικα ἐπρόσμενα μὲ τρέχας ὀρθωμένας,
διότι ῥήτωρ φλογερὸς δὲν πρόβαλε κανέναν,
κι' οὕτε ὁ Δούνης, Περικλῆ, καθέλου δὲν ἐφάνη...
τότε κι' ἐγὼ μὲ τοὺς πολλοὺς τραβῶ ὅσθ' ὁ Δεληγιάννης,
καὶ ταπεινῶς τὸν ἐρωτῶ ἂν θὰ ὑποχωρήσῃ,
ἐκεῖνος γὰρ μ' ἀπήντησεν ἐν πάσῃ συνειδήσει
πῶς δὲν ὑποχωρεῖ ποσὺς εἰς πᾶσαν ξένην βίαν,
οὐδὲ εἰς τὴν Γερμανικὴν ἢ Ἀγγλικὴν πρεσβείαν·
πολλὰ δὲ μοῦ ἀνέπ. ὡς μὲ ὕψος καὶ ἰδέαν,
μὰ κι' ἐντολήν, βρὲ Περικλῆ, μ' ἀνέθεσε σπουδαίαν
νὰ διαφεύδω καὶ ψευδεῖς καὶ ἀληθεῖς εἰδήσεις,
νὰ δῶ δὲ λεπτομερεῖς δι' ἑλὰ ἐξηγήσεις.
Λοιπὸν κατὰ συνέπειαν αὐτῶν τῶν ἀνωτέρω
πρὸς ξύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν μὲ σέβας ἀναφέρω
πῶς πράγματι ὁ Θεοδωρὸς τὸν Μάρτη θὰ κινήσῃ...
ἐν τούτοις, ὁ μὴ γένοιτο, καὶ ἂν ὑποχωρήσῃ,
δὲν θάναυ ὑποχώρησις ἐκείνη, Περικλέτο,

μὰ θάναυ ἀποχώρησις, ἢ ὅπως θέλεις πέτο,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ θὰ εἶναι καὶ ἄλλο,
καὶ ὅτι τὸ ἐννέησες ποσὺς δὲν ἀμφισβῆλλω.
Π. — Δὲν ἐννοῶ, βρὲ Φασουλῆ, τί δ' ἄβολο θὰ εἶναι.
Φ. — Μ' ὀλίγα λόγια θὰ σοῦ πῶ καὶ ἀκουσε καὶ κῆρα.
Τὸ ῥῆμα δηλαδὴ χωρὶς ἀμέσως σὺνθεσέ το
μὲ πᾶσαν ἄλλην πρόθεσιν ποῦ θέλεις, Περικλέτο,
ἐξαίρουμένης τῆς ὑπὸ... καταλαβαίνεις τώρα;
Ἑλληνικὴν Γραμματικὴν περὶ συνθέτων ἔρα
ὑποχωρῶ, ἀναχωρῶ, διαχωρῶ καὶ ἄλλα...
ἀκόμη δὲν κατὰλαβες, μωρὴ κουτοκακίλα;
Π. — Ἀμμ' ὁ Ἀλφρέδος, Φασουλῆ, ἀλλήθεα πῶς σ' ἐρῶ;
ποῦ μέγας ἀρχιναύαρχος τῶν ξένων στόλων φθάνει;
Φ. — Ὡς τὴν ἀκόμη φαίνεται θὰ ἔχη φαρμάκον,
γιατὶ δὲν ἦλθε βασιλεὺς νὰ γίνῃ ὁ σὺν Ἐνδόξῳ,
κι' ἔφαγε τὴν χηλόπητα καθὼς καὶ τόσος ἄλλος,
καὶ τώρα ἔρχεται κι' αὐτὸς τὸ ἄκτι του νὰ βγάλῃ.
Φτοῦ! νὰ χαθῇ ὁ μασκαρᾶς ἀλλήθεα κι' ἀπ' ἀλλήθεα
μὲ δὲν τρομάξ. με κι' ἐμεῖς μὲ τέτοια κολακίδια.
Κι' ἂν μιὰ φορὰ τὸ κάρτο του ἐν τούτῃ παρατίθῃ
τὸ βάζαμε, βρὲ Περικλῆ, σ' ὀλόχρυσον ἀπὲρ
κι' ἐτρέχαμ' ἀπὸ πῆσω του ὀλόκληρος ἡμέρας
μὲ μουσικαῖς, μὲ φῶσφορα, μὲ ζῆτω καὶ παντέραι,
μὰ τώρα μ' ἕνα κάρδουνο καὶ τηγανιὸν μουτζούρα
θὰ κῆμωμε τὸν Πρίγκηπος τὴν ὁμορφὴν φηγοῦρα
εἰς ἑλὰ τὰ ὑπὸ μὴδὲν δωμάτια ποῦ ἔξεραι...
Π. — Παῦσε τοιαῦτα βῆναυστα καὶ φάλα νὰ προφέρῃ.
Δὲν πρέπει ἔτσι νὰ μιλήσῃ καὶ περὶ τῶν Πρίγκηπων.
Φ. — Νομίζω πῶς καὶ ἄλλοτε, βρὲ Περικλῆ, σοῦ εἶπον
πῶς οὕτε αὐτοκράτορας καὶ βασιλεῖς ποσοῦμαι,
πολὺ δὲ ὀλιγώτερον τοὺς Πρίγκηπους φοδοῦμαι,
πῶς ὅσθ' κεφάλι πάντοτε φορῶ στραχὶ τὸ φέτι
καὶ ἐμὶλῶ ἐλευθερὰ καὶ ὕπως μοῦ ἀρέσει.
Π. — Βρὲ μάζεψε τὰ λόγια σου...
Φ. — Δὲν τὰ μαζεύω δὲρ.
Π. — Ὁ καμμιὰ ξανάστροφη, κανήνια τοῦ δὲρ.
Φ. — Σοῦ λέγω δὲν ὑποχωρῶ...
Π. — Σοῦ λέγω ὑποχωρεῖ.
Φ. — Κανέναν δὲν ὑποχωρεῖ ποτέ του μὲ τὸ ζῆρ.
Π. — Ὁ καμμιὰ ξανάστροφη...
Φ. — Ἄν σοῦ βαστῇ, κῆρα.
Π. — Νὰ μὴ μοῦ κἀνῃς τὸν νταῖ καὶ ἄλλοτε σοῦ εἶπον.
Φ. — Τοῦ Ἑλληνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
Π. — Ὅρσε λοιπὸν μὲ τὸ δαξί καὶ τὸ ζερδί μου χέρι.

Κι' ὁ Ρωμηὸς γὰρ τὸν Παράχο χώνει δάκρυα μὲ πόνον,
καὶ τὸν ψάλτην στεφανώνει τῶν χρυσῶν τοῦ ἔθνους χρῶμα.
Ἡ ἀκούραστὴ τοῦ λύρα ὄλη νεότης καὶ καρδίαν
μᾶς ἐξύπνησε μεγάλους, μᾶς; νὰ οὐρίσῃς πιδίαν
καὶ ἡ Μοῦσα τοῦ ἀγῶνος τὰ τραγούδια του θυμάται
καὶ σκορπᾷ μυρτικὰς καὶ δάκρυα εἰς τὸ χῶμα ποῦ κοιμᾶται.

Ὁ Νίκος ὁ Σαντάβαρος, εἰς τῶν καλῶν μας φίλων,
ἀνηγορεύθῃ Νομικῆς διδασκῶν μετ' ἐπαίνων,
καὶ ἀπὸ τώρα ὁ Ρωμηὸς τὸν συνιστᾷ μὲ ζῆλον
ὡς δικηγόρον μὲ μαλὸ καὶ τετραπερασμένον.

Ὁ Δαγκλῆς ὁ Παναγιώτης, λοχαγὸς μὲ ἀρετὰς,
μὲ τὴν Μόστρα τὴν Σοφίαν ἐμνηστεύθῃ κατ' αὐτὰς
μ' ἄλλους λόγους πέρνει κόρη ὄλη γλῶκα κι' ὄλη χῆρα,
κι' ὁ Ρωμηὸς μὲ ρόδα ραίνει τέτοιο εὐμορφὸ ζευγάρι.

Κι' ὁ σοφὸς Σπανὸς
μασκαρᾶς κλεινός.

Ἐ! καρναβάλια,
χαραὶς καὶ χάλια!

Ἐ! κυρία εἰς τὰ μπαλκόνια!
Ἐ! μασκαράδες μὲ τὰ κουδούνια!
Ἐ! μασκαράδες μὲ τὰ γαλόνια,
μὲ τῆς σπαλέταις καὶ τὰ σπιρουνία!
Ἐ! ταγματάρχαι, Ἐ! λοχαγοί,
συνταγματάρχαι καὶ στρατηγοί!

Ἐ! τραπέζιταις χωρὶς πεντάρια!
Ἐ! λωποδύταις μὲ τὰ κολάρια!
Ἐ! μεθυσμένοι παντοῦ κλητῆρες!
Ἐ! στρατιῶται γεμάτοι ψείραις!
Ἐ! ζητιῆνοι καπνατῆδες!
Ἐ! Σμετέλιοι μουστακαλῆδες!

Ἐ! καμήλαις, Ἐ! σαντούρια!
Ἐ! παλιοκλέφταις μὲ θησαυροὺς!
Ἐ! μουλάρια, Ἐ! γαϊδούρια
μὲ κορδελλίσαις καὶ μὲ σταυροὺς!
Ἐ! πατριῶται ξεθωασμένοι!
Ἐ! γραφεῖδες μουντζουρωμένοι!

Ἐ! γυναῖκες μὲ τὸ σπορτοῦκο!
Ἐ! καὶ ἄνδρες μὲ μισοφόρι!
Ἐ! κυρία μὲ ἄνδρα κοῦκο!
Ἐ! φαντῆραι καὶ κερασφόροι!
Ἐ! μισοτῶναις, Ἐ! φτερισίδια!
Ἐ! κατὰβάναις, Ἐ! παιγνίδια!

Ἐ! ὁ Δούνης μὲ Χρόνον φύλλα,
κι' ὁ Δεληγιάννης ὀρθὸς σὲ ξύλα!
Ἐ! σουμάδαις, Ἐ! μαχαίραις!
Ἐ! καὶ μάχαις μὲ δόγως σφαίραις!
Ἐ! κουνουπίδια, Ἐ! λεμόνια!
Ἐ! μασκαράδες σ' αὐτὰ τὰ χρόνια!

Ἐ! βασιλῆδες, Ἐ! κορόναις!
Ἐ! σταυλίταις, Ἐ! φτερά!
Ἐ! πολέμαρχοι καὶ Μακεδόνες!
Ἐ! Ταμετα χωρὶς παρὰ!
Ἐ! ἀσκέρι καὶ καρναβάλια!
ὦχ! συμφοραῖς μας πολλὰς καὶ χάλια!

Καφενὸν τῶν «Ἐξυφρονούντων» --- νύκτι 'μέρα' συζητοῦνται,
 μεμπτικάλῃδες καμπόσοις, --- παταγῆδες ἄλλους τόσους,
 ἡ' οὐρητήρια, σαντούρια --- καὶ μιὰ μάνδρα μεγαϊδορία.